

HISTÒRIA:

Personatges:

JOSAFAT:

Nom: Josafat és un nom bíblic, segons Joel és la vall on es celebrarà el judici final.

Funcions: té la funció designativa perquè és un nom que ens indica el sexe i l'edat perquè és un nom bíblic i antic; i una funció simbòlica perquè el nom, el personatge i l'obra van relacionats amb la religió. Té també una funció expansiva, ja que fa referència a la moralitat del personatge.

Retrat: es presenta d'una manera directa amb un narrador homodiegètic. El llibre en descriu a Josafat com un home jovenàs, alt encorbat, de crani punxegut, nas d'aligot, boca concreta, pelastre i ulls blavosos esquitxats de volves més fosques que els donen aparences i fredors de marbre jaspiat. Era un brau, cap vici havia debilitat la seva naturalesa. Tenia unes mans grosses i unes espatlles atapeïdes d'energia salvatge. (Pàgs. 9–10–11)

Etopeia: és indirecta. Josafat es comparat amb els animals per la seua força i la seua forma de parlar i actuar. Josafat és impulsiu, violent, té un tic nerviós, és tossut, té mal geni i un mirar tràgic i resignat.

Es debat entre la concupiscència i el fanatisme religiós, per la qual cosa es trastorna i acaba retornant a la seua infantesa.

Atributs: els elements que més el caracteritzen són les campanes de l'església, el flabiol que toca a sovint, el campanari on viu i l'esquena doblegada.

Llenguatge: Josafat no parla, gruny, per això la seua parla és comparada amb els grunyits dels animals.

El seu nivell de parla és absolutament col·loquial, utilitzant frases fetes, deixant frases sense acabar, onomatopeies,...

Relació personatge/entorn: no té relació amb el exterior. La relació amb Fineta és d'amor–odi, de desig–rebuig. La relació amb els capellans és de sumissió, ja que els capellans es burlen d'ell però Josafat reconeix el gran poder dels capellans i no es revela. Les seues relacions estan caracteritzades per la insociabilitat i la marginalitat.

Transformació del personatge: el personatge és dinàmic perquè està afectat per condicions espirituals i psicològiques.

Transformacions líriques: la bogeria, el trastorn per la marginació. Aquesta transformació dona lloc a una transformació dramàtica que es dona per la influència dels capellans, de Fineta i Pepona.

FINETA:

Nom: el nom és Josefina. El significat de Josefina: membre de certes congregacions religioses, sota l'advocació de sant Josep, dedicades al servei dels malalts i dels hospitals.

Funcions: té una funció expansiva perquè ens indica la posició social, l'ofici, els valors morals,...

També té una funció designativa perquè ens indica el sexe i la seva edat.

Retrat: es presenta també d'una manera directa amb un narrador homodiegètic. És una dona joveneta, de poca estatura, ciutadana, feble, malaltissa. A la seva faç empolvorada semblava dur estergides un munt de històries de llibertinatge; els seus llavis petits desperfilats per innombrables besades, aixafats per la continuada impressió d'altres llavis sense dents i llubrics, es contreïen amb expressió lassa; i el seu nasat delicat i elàstic, de badius impetuuosos, semblava rastrejar de continu sentors de luxúria. Quan caminava, els seus costats onejaven, talment desllorigats del seu cosset aplanat i flonjo, que es vinculava enrera tot projectant les exhuberàncies de la seva sina, impròpies de la seva magresa. Els seus moviments i els seus posats eren excitants; fins dreta i posada tenia una actitud impúdica; semblava ferir-se amb un esgarrafós cinisme. Les celles, sota les quals brillava el verdós de les nines descarades, s'ajuntaven sovint amb un gest repulsiu d'immensa tossuderia. Una terrible cabellera rossa, crespa i onejant com les flames d'una foguera. (Pàgs. 18-19)

Etopeia: es presenta d'una manera indirecta. És impulsiva, apasionada, activa, obsesiva i un poc masoca, luxuriosa. Pertany a la classe baixa.

Atributs: el vestit negre amb plecs que es posava cada volta que anava a visitar a Josafat, i les joies i els anells.

Llenguatge: té un llenguatge col·loquial però més elevat que Josafat, és un llenguatge més bé vulgar, utilitzant frases fetes.

Relació personatge/entorn: és un entorn marginal, es relaciona amb marginals. Amb el bordell té una relació de rebuig, d'abhorrent. Amb Josafat té una relació d'atracció, entre ells es donen lluites de poder.

Transformació del personatge: no és un personatge molt dinàmic, en el seu pensament no es denota un gran canvi, des d'un principi el personatge ja presenta la seua obsessió per Josafat. L'única transformació que es produeix és dramàtica deguda a la pèrdua d'amistat de Pepona.

PEPONA:

Nom: també vol dir Josefina.

Funcions: té una funció designativa perquè indica el sexe i l'edat; i una funció expansiva perquè ens indica la posició social.

Retrat: també és presentant d'una manera directa amb un narrador homodiegètic. És una dona d'aspecte sanitos, madura i esplèndida; la seva carn, un xic masegada per contínues carícies, trontollava sota el vestit, a través de la roba del qual passava una transpiració tèbia i flairosa. Per la gorja de les munyques s'endevinava la blancor de la seva pell, mentres una lleugera i antiga patina de sol li emmorenia les mans i la cara. La seva boca grossa, mig oberta per un somriure burlesc, ensenyava les dents, admirables de netedat i simetria; dents que feien pensar en gelositats amoroses, en besades crudels i en pruíges satàniques. Era perillosa, enfogia el cor i enboirava el pensament amb carnals embriagueses. (Pàg.18)

Etopeia: és indirecta. És una contrareïtat de Fineta, és pasiva, inactiva, gens impulsiva ni obsesiva, seductora.

Atributs: el ramat i el gos d'atura que té en els somnis de Josafat. Es recordada com una pastora.

Llenguatge: té un llenguatge col·loquial, tirant cap a vulgar, és a dir com Fineta; un llenguatge del carrer. (Pàg.18-20)

Relació personatge/entorn: és també una relació marginal, encara que Pepona accepta l'entorn del bordell i rebuja l'entorn de Josafat.

Transformació del personatge: no és dinàmic; des del principi mostra rebuig cap a Josafat i el seu entorn. Sols sofreix una transformació dramàtica al canviar les relacions amb Fineta.

ELS CAPELLANS:

Nom: són anònims, l'individu perd les seues identifications en quant entra a formar part d'aquesta constitució. Representen els interesos d'una colectivitat, no és un interés individualitzat. Al no tindre nom remarquen l'importància del col·lectiu per damunt de l'individu.

Funcions: té una funció designativa perquè ens indica que és una església de capellans, és a dir, predomina el sexe masculí; té també una funció expansiva perquè el seu ofici és el d'orar, la seva posició social és el clero, i tenen uns valors morals ben marcats.

Una funció simbòlica perquè simbolitzen la religió, que és la calse social que està present en tota l'obra.

Retrat: a voltes apareixen caracteritzats, ja siga en somnis (Pàg.13) o quan Fineta parla d'ells (Pàg. 37).

Etopeia: sempre apareixen burlant-se de Josafat. Tenen una presentació directa per part de Fineta, on diu que no són gens respetuosos, que són uns falsos.

Atributs: els elements més sigificatius són les seues vestimentes, el bàcul com a signe de poder, i la mitra del bisbe.

Llenguatge: no es donen molts diàlegs, però degut a la seua classe social sabem, que tenen un nivell de parla culte.

Relació personatge/entorn: no són personatges marginals, pertanyen a la classe social alta. Tenen una relació de poder, una relació social. Són el pol oposat a Josafat.

Transformació del personatge: no hi han transformacions. Són una institució estàtica. Són conservadors dels seus valors i els seus principis, no evolucionen.

Espai:

1. Caracterització:

1.1 El nom.Funcions.

- Comarca de les Guillerries.
- Es dona una funció referencial perquè presenta un univers extern, està presentada de manera directa.
- També hi ha funció simbòlica que representa la infantesa, felicitat i llibertat de Josafat.
- Funció narrativa: és de tipus boomerang perquè Josafat se'n va del poble però quan embogeix es com si tornara psicològicament al seu poble.

1.2 Presentació.

- És una presentació explícita perquè descriu l'església. (Pàg. 7,8 i 9).

2. Funcions:

2.1 Referencial: perquè l'espai és conegut no és inventat.

2.2 Narrativa: és de tipus laberint.

2.3 Simbòlica: el lloc dels esdeveniments és l'església de Santa Maria, concretament el campanari, on es denota la marginació de Josafat.

3. Transformacions:

– No es denoten transformacions.

Temps:

1. **Època:** al llibre no es parla de cap data concreta per a poder saber en quina època succeixen els fets, però hi han rasgos i característiques que ens fan veure que és un text modernista, per tant parlaríem del segle XX.

2. **Durada:** és de crisi, ja que les relacions de Josafat i Fineta sols duren mitja primavera

DISCURS:

Ordre:

1. La història primària té un ordre lineal, però es veuen grans retropecions informatives.

2. N'hi han analepsis. A la pàg. 9 comença una analepsis completa, pq s'acaba on comença el fil de la història primària.

Velocitat:

1. Abunden les **pauses** (descripcions) extratemporals, però també hi han temporals per a fer el ritme més ràpid.

2. No es donen moltes **escenes** (diàlegs), els personatges no parlen molt, és una novel·la de narrador.

3. La abundància de **resum** equilibra la abundància de pauses.

4. N'hi han moltes el·lipsis explícites determinades e indeterminades, però abunden més les últimes.

* El contrast entre les pauses i les el·lipsis i els resums fa que siga una novel·la ràpida.

Freqüència:

1. La **singulativa anafòrica** es mostra totes les vegades que Fineta va a l'església, açò es fa per remarcar el fet. També podíem dir com exemple el seu tic nerviós.

2. La **iterativa** abunda molt, els fets més significatius serien el somni de Josafat amb Pepona (Pàg.13); Pega'm Josafat (Pàg.18); i quan Josafat toca el flabiol (Pàg.26)

Distància:

Focalització:

- Abunda la focalització externa, encara que podem trobar molts exemples de focalització interna.

NARRACIÓ:

Temps narratiu:

- Al principi els temps verbals són presents per tant trobem una narració simultània. Però després els temps verbals són passats i aleshores trobem una narració ulterior.

Nivells narratius:

- En general utilitza un nivell intradiegètic amb funció explicativa, encara que per als somnis i els pensaments utilitza un nivell metadiegètic amb funció explicativa.

Narrador:

- Segons la relació amb la història és un narrador heterodiegètic.
- Segons la relació amb els nivells narratius és un narrador extradiegètic–heterodiegètic. En general és un narrador omniscient amb funcions comunicativa i narrativa.

Narratari:

- És implícit i extradiegètic.